RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 78.224 van 19 januari 1999
in de zaak A. 78.886/XII-1399.

In zake : Johan RENDERS,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. VAN BETSBRUGGE en
D. VANDERWAEREN,
kantoor houdende te TIENEN,
IVe Lansierslaan 52

tegen :

1. de gemeente BOUTERSEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 20 A.
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Johan RENDERS op 24 juni 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 maart 1998 van de gemeenteraad van Boutersem waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd en van het besluit van 29 mei 1998 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting waarbij het gemeenteraadsbesluit wordt goedgekeurd;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarin dezelfde verzoekende partij vraagt de verwerende partijen bij wijze van voorlopige maatregel ertoe te verplichten het nodige te doen om haar binnen de 24 uren na de uitspraak van het arrest

terug in het politiekorps van Boutersem op te nemen, onder verbeurte van de betaling van een dwangsom van 50.000 frank per vastgestelde dag vertraging;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 januari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN BETSBRUGGE, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat D. SOCQUET die, loco Advocaat B. BEELEN verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak weergegeven zijn in het arrest nr. 76.672 van 27 oktober 1998 waarbij het ingediende annulatieberoep niet kennelijk gegrond bevonden is;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, onder meer met betrekking tot de door de gemeenteraad aangehouden tenlasteleggingen die steun vinden in het verslag van 30 juli 1997 van het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten, te weten de tenlasteleggingen 3 en 5 uit de sub 1.2. van het arrest nr. 76.672 geciteerde oproepingsbrief; dat hij dienaangaande betoogt wat volgt : de tenlasteleggingen steunen formeel op het verslag van het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten (Comité P) maar dat verslag zelf is het gevolg van een brief van 17 december 1996 van de burgemeester van Boutersem aan de ondervoorzitter van het Comité P waaruit blijkt dat de burgemeester "de feiten reeds kende" zodat de verjaringstermijn op dat ogenblik ingegaan is; de gemeenteraad merkt wel op dat de feiten het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijk onderzoek door de procureur des Konings te Leuven zodat de verjaring van de tuchtvordering slechts aangevangen is bij de kennisneming van het resultaat van dat onderzoek, maar de tenlasteleggingen 3 en 5 hebben "nooit deel (...) uitgemaakt van het strafrechtelijk onder-

zoek"; het Comité P kan geen strafrechtelijke vervolging instellen en dus kan de verjaring op het stuk van door dat comité gedane onderzoeken ook niet "naar analogie" berekend worden; ten onrechte heeft de gemeenteraad aanvaard -en de tweede verwerende partij heeft dat niet tegengesproken- dat een tuchtprocedure niet kan opgestart worden "zonder op de hoogte te zijn van de uitslag van de ingestelde onderzoeken" omdat "de tuchtprocedure juist dient om na te gaan of er al dan niet een bewijs is"; de vraag rijst trouwens waarom, na ontvangst van het verslag van het Comité P waarin vastgesteld is dat er geen redenen waren om een tuchtstraf op te leggen, toch nog een tuchtprocedure is opgestart;

3.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij, de gemeente Boutersem, in haar nota met opmerkingen uiteenzet dat de burgemeester op 17 december 1996 wel aan het Comité P gevraagd heeft om een onderzoek in te stellen naar de persoon van verzoeker en dat het verslag daarover op 30 juli 1997 aan de burgemeester toegezonden is, dat de verjaringstermijn "met betrekking tot hetgeen daarin bepaald is slechts verjaard (is) zes maanden na 30 juli 1997" terwijl de tuchtprocedure opgestart is door de ontvangst door verzoeker, op 22 december 1997, van de oproepingsbrief om voor de gemeenteraad te verschijnen; dat zij betoogt dat men "toch moeilijk een tuchtprocedure kan beginnen zonder op de hoogte te zijn van de uitslag van de ingestelde onderzoeken en aldus voor er geweten is of er door de betrokkene tuchtrechtelijk strafbare feiten werden gepleegd" en dat aan het bestuur moeilijk verweten kan worden dat het zich grondig geïnformeerd heeft over de aard en de ernst van de feiten; dat zij besluit dat de verjaring pas ingaat op het ogenblik dat de tuchtoverheid zelf, in dit geval de gemeenteraad, kennis krijgt van de tuchtrechtelijk strafbare feiten;

3.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij, het Vlaamse Gewest, antwoordt dat de kennis van de feiten door de korpschef niet betekent dat de burgemeester er kennis van heeft, dat de feiten slechts "als vastgesteld kunnen beschouwd worden op het ogenblik dat de tuchtoverheid daarover voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens verzameld heeft" en dat de verjaring niet kon ingaan vooraleer de procureur des Konings te Leuven bij brief van 8 juli 1997 had laten weten dat hij het dossier op strafrechtelijk vlak seponeerde;

3.3.1. Overwegende dat, naar luid van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan worden ingesteld wanneer zes maanden verstreken zijn sinds de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten door de tuchtoverheid, tenzij de feiten het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke vervolging, in welk geval de verjaringstermijn aanvangt op het ogenblik dat de tuchtoverheid kennis krijgt van het bestaan van een definitieve strafrechtelijke uitspraak of van het niet verderzetten van de strafrechtelijke procedure;

Overwegende dat de Raad van State in het arrest VAN ROMPUY, nr. 63.857 van 8 januari 1997 gewezen heeft dat de term "tuchtoverheid" in artikel 317 betrekking heeft op elk gemeentelijk orgaan dat tuchtrechtelijke bevoegdheid heeft ten aanzien van het betrokken personeelslid; dat hij voor het onderhavige geval de daar ontwikkelde redenering bijvalt; dat, aangezien de partijen niet betwisten dat de tuchtrechtelijke vervolging ingesteld wordt door de oproeping van verzoeker om voor de gemeenteraad te verschijnen -in dit geval door de ontvangst op 22 december 1997 van de oproeping om zich voor de gemeenteraad te verantwoorden- het dan ook de vraag is of de burgemeester of de gemeenteraad, die overeenkomstig artikel 292, § 1, van de nieuwe gemeen-

tewet tuchtrechtelijke bevoegdheid over verzoeker hebben, meer dan zes maanden voordien kennis hadden van de feiten die hem ten laste gelegd zijn;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is voor vier tenlasteleggingen; dat de eerste twee tenlasteleggingen het voorwerp uitgemaakt hebben van een strafrechtelijk onderzoek waarvan het dossier door de procureur des Konings te Leuven op 8 juli 1997 aan de burgemeester van Boutersem toegezonden is met de mededeling dat hij het dossier zonder gevolg klasseerde; dat de tuchtvordering met betrekking tot die twee tenlasteleggingen in elk geval tijdig ingesteld is;

3.3.3. Overwegende dat de andere twee tenlastelegginge (de tenlastelegging 3 en 5 die elk bestraft zijn met het ontslag van ambtswege) teruggaan naar feiten die het voorwerp uitgemaakt hebben van een "niet-gerechtelijk onderzoek" door het Comité P naar "de wijze waarop het politiekorps (van Boutersem) functioneert" en waarvan het verslag op 31 juli 1997 door de gemeente is ontvangen; dat, vanaf die mededeling bekeken, de tuchtvordering tijdig opgestart is;

3.3.3.1. Overwegende dat een niet-gerechtelijk onderzoek door het Comité P, uitgevoerd overeenkomstig de bepalingen van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten, niet gelijkgesteld lijkt te kunnen worden met een vooronderzoek in het kader van een strafrechtelijke vervolging dat, overeenkomstig artikel 317, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet de verjaring van de tuchtvordering stuit totdat uitsluitsel is bekomen over de afloop van de strafvordering;

Overwegende dat, aangezien een dergelijk administratief onderzoek evident feiten aan het licht kan brengen die het bestuur tot dan niet kende en dat

aldus in dat opzicht een aanzet voor tuchtrechtelijk optreden kan zijn, het in het onderhavige geval zaak is om te onderzoeken of de feiten die het verslag reveleert niet reeds op een eerder ogenblik als een tuchtrechtelijk strafbaar feit aan het bestuur bekend waren, in welk geval de verjaringstermijn vanaf dat ogenblik en niet vanaf de kennisneming van het verslag van 29 juli 1997 moet gerekend worden;

3.3.3.2. Overwegende dat het verslag van 29 juli 1997 van het Comité P in wezen een verslag van doorlichting van de politiedienst van Boutersem is, weliswaar gefocust op de bedrijvigheid van verzoeker binnen dat korps; dat met betrekking tot die bedrijvigheid het onderzoek van het Comité blijkbaar geen nieuwe feiten aan het licht heeft gebracht die niet in de opdracht waren betrokken;

3.3.3.3. Overwegende dat het verslag opgesteld is op verzoek van de gemeente Boutersem, meer bepaald als gevolg van de brief van 17 december 1996 van de burgemeester van Boutersem; dat in die brief de burgemeester vraagt "een onderzoek te openen naar het functioneren en desfunctioneren van agent-brigadier Johan Renders" teneinde -op grond van het "advies" van het comité- "met een goed gestoffeerd dossier naar de gemeenteraad (te) kunnen gaan en een beslissing (te) treffen aangaande de verdere toekomst van de heer Johan Renders binnen ons politiekorps"; dat het corpus van die brief een over twee bladzijden gespreide uiteenzetting is van de visie van de burgemeester op de wijze waarop verzoeker in het korps functioneert en dat in de volgende bewoordingen :

"(...)

De heer RENDERS trad op 1 september 1991 in dienst bij de landelijke politie van Boutersem. Reeds van bij zijn aanstelling manifesteerde hij zich tot een rebelse figuur die van niets of niemand orders of gezag aanvaardde maar steeds eigengereid optrad.

De toestand eskaleerde in 1994 toen de heer RENDERS zijn collega's opriep tot stiptheidsacties tegen het gemeentebestuur. In 1994 lag hij ook overhoop met de hoofdveldwachter Patrick DE PAUW die zich, 3 maand voor zijn aanstelling als brigadecommissaris aan de Provincie Brabant, ziek meldde omdat hij de psychologische oorlogsspelletjes van de heer RENDERS niet meer aankon.

Nochtans kreeg de heer RENDERS van de vorige burgemeester, de heer J. BOSMANS, de functie van waarnemend hoofdveldwachter toebedeeld.

Bij mijn aanstelling als burgemeester op 1 januari 1995 eiste hij reeds dat ik de functie van hoofdveldwachter voor hem zou voorzien niettegenstaande hij op dat ogenblik pas in zijn eerste jaar officierenopleiding zat.

Rekening houdend met de richtlijnen van de hogere overheid die voorzien dat een openstaande betrekking van hoofdveldwachter dient opgevuld te worden binnen de 6 maand, heeft het College beslist om de betrekking van hoofdveldwachter vakant te verklaren.

De heer RENDERS heeft sindsdien alle mogelijke middelen aangewend om het politiekorps te destabiliseren.

Zo weigerde hij als waarnemend korpschef administratieve taken te laten uitvoeren door de politie niettegenstaande hij een administratieve kracht ter beschikking had gekregen.

Hij weigerde ook mondelinge bevelen van de burgemeester uit te voeren.

Hij weigerde ook samen te werken met de andere politiekorpsen in verband met de IPZ-samenwerking.

Hij voerde ook onrechtstreekse aanvallen uit tegen de heer Michel MORREN, kandidaat hoofdveldwachter door hem te beschuldigen bij het parket van een vermeende schriftvervalsing, klacht die door het parket na grondig onderzoek geseponeerd werd.

Dit alles met het doel de heer MORREN in diskrediet te brengen om hem als mogelijke kandidaat uit te schakelen en zodoende zijn plaats veil te houden.

Bij de aanstelling van de heer MORREN als hoofdveldwachter heb ik een korpsvergadering georganiseerd en duidelijk geëist dat de spons over het verleden diende gevaagd te worden en dat iedereen zonder uitzondering zich achter de nieuwe hoofdveldwachter diende te scharen.

Dat heeft een tijdje goed gegaan tot hij vernam dat we de intentie hadden het politiekorps om te schakelen van landelijk naar stedelijk.

Deze omschakeling werd goedgekeurd op de gemeenteraad van 26 januari 1996.

Na deze reglementaire beslissing is hij begonnen met een 7-tal klachten in kortgeding bij de Raad van State, klachten die hij allen verloren is. Dit belette hem evenwel niet om in beroep te gaan en zijn klachten ten gronde te laten behandelen door de Raad van State.

De benoeming van de heer MORREN als politiecommissaris werd eveneens door hem betwist.

Deze vakature werd door de gemeenteraad openverklaard op 4 april 1996.

De heer RENDERS was evenwel van oordeel dat wij hoefden te wachten met de vakantverklaring tot hij zijn brevet van politieofficier behaald zou hebben op 30.06.96.

Voorwaarden om een geldige kandidatuur in te dienen waren evenwel :

- 10 jaar anciënniteit op 29 mei 1996;
- in het bezit zijn van een brevet van politieofficier op 29 mei 1996;

Betrokkene voldeed aan geen van beide voorwaarden.

Nochtans diende hij hiervoor ook klacht in bij de Raad van State (telkens met advokaat). Bovendien diende hij klacht in bij het parket tegen de hoofdveldwachter wegens (opnieuw) vermeende schriftvervalsing en tegen de burgemeester wegens passieve corruptie.

De heer MORREN werd, niettegenstaande de voortdurende aanvallen op zijn persoon, door de gemeenteraad unaniem aangesteld als commissaris.

Prompt diende de heer RENDERS klacht in bij de Raad van State tegen de voltallige gemeenteraad en tegen de voogdijminister, de heer VANDE LANOTTE die de aanstelling van de heer MORREN bekrachtigd had.

De heer RENDERS maakt zich sinds de bekendmaking van de omschakeling eveneens onmogelijk binnen het politiekorps.

Tegen deze laakbare handelswijze werd door de korpsoverste een tuchtverslag opgesteld waarna de burgemeester besliste hem te schorsen voor de duur van maximum één maand, dit op basis van een tiental overtredingen die door de korpschef werden vastgesteld.

Dit besluit werd evenwel vernietigd door de voogdijminister omdat één van de 10 overtredingen niet onomstotelijk bewezen was en de twijfel in het voordeel van de beklaagde was. Tegen dit schorsingsbesluit werd door de burgemeester bezwaar ingediend bij de Raad van State.

Ook in het kader van de IPZ-samenwerking ligt hij geregeld dwars, in zoverre dat sommige politiekorpsen zoals politie Bierbeek en Rijkswacht Boutersem weigeren van nog langer met hem samen te werken.

Op privévlak staan de zaken er niet beter voor.

Samen met zijn zus en zijn echtgenote baat hij een niet erkende jeugdherberg uit. Deze jeugdherberg is in feite een klandestien hotel waar vooral veel doorreizende mensen uit de Oostbloklanden (vooral Polen en Roemenen) komen logeren. Omdat men deze mensen ervan verdenkt met andere dan handelsactiviteiten bezig te zijn worden er geregeld identiteitscontroles ondernomen door de politie van Bierbeek en de Rijkswacht van Boutersem. Telkens stelt de heer RENDERS zich vijandig op tegen zijn collega's en verbood hen zelfs de woning te betreden zonder huiszoekingsbevel.

Hiervoor is er door de politie en de Rijkswacht proces-verbaal opgesteld.

Ook op financieel vlak heeft hij grote schulden gemaakt.

(...)

Geachte heer ondervoorzitter, u begrijpt dat de toestand momenteel onhoudbaar is binnen ons korps.

De heer RENDERS maakt door zijn rebels gedrag elke vorm van samenwerking met de korpsoverste, met andere politiediensten en met mezelf onmogelijk.

Bovendien komt de IPZ-samenwerking in het gedrang door het feit dat politie en Rijkswacht niet langer met hem wensen samen te werken";

Overwegende dat de brief van 17 december 1996 klaar en duidelijk de pijnpunten vermeldt die nadien, met verklaringen onderbouwd, voor het Comité P de basis hebben gevormd om te concluderen dat "de heer Renders een persoonlijke oorlog voert tegen de korpschef en tegen (...) de burgemeester", dat zijn houding "de relatie met andere politiekorpsen (waarmee een formeel samenwerkingsverband bestaat) in het gedrang (brengt)" en dat de situatie "gevaarlijk" wordt wegens de "karakteriële disfunctie (van verzoeker) die gekenmerkt wordt door de onverzettelijke drang naar het 'eigen gelijk' (...) maar tegelijkertijd de intelligentie bezittende om geen formeel juridische of bestuurlijke fouten te maken";

3.3.3.4. Overwegende dat de brief van 17 december 1996 derwijze geredigeerd is dat moeilijk betwist kan worden dat de burgemeester, met verwijzing naar concrete gegevens, aan verzoeker een schuldig gedrag verwijt en dat zijn vraag om onderzoek alleen tot bedoeling had

zijn dossier tegen verzoeker deugdelijk te onderbouwen; dat die vraag evenwel geen aanleiding heeft kunnen geven tot een stuiting of schorsing van de verjaringstermijn;

3.3.4. Overwegende, in de huidige stand van de zaak, dat de brief van 17 december 1996 het bewijs inhoudt dat de burgemeester op dat ogenblik besloten had het gedrag van verzoeker op grond van de in de brief vermelde feiten tuchtrechtelijk te sanctioneren; dat, begrepen in de zin van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, de tuchtoverheid op dat ogenblik kennis had van de feiten en dat zij nagelaten heeft om binnen de zes maanden de tuchtvervolging daarvoor in te stellen; dat aldus bezien de tenlasteleggingen met betrekking tot de destabilisatie van de werking van de gemeentelijke politiedienst en van de IPZ-werking (tenlastelegging nr. 3) en met betrekking tot de miskenning van het gezag van de korpsoverste en van de burgemeester (tenlastelegging nr. 5) op 22 december 1997 niet meer in de tuchtvervolging betrokken konden worden; dat het derde middel in die zin ernstig is;

4.1. Overwegende, eveneens wat de eerstgenoemde grondvoorwaarde voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging betreft, dat verzoeker in het zesde middel de schending aanvoert van "het redelijkheidsbeginsel" doordat, onder meer, "de diverse straffen (...) volledig in tegenstrijd zijn met de ernst der feiten"; dat hij, zich vooreerst richtend tegen de beslissing van de gemeenteraad, betoogt dat het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten reeds vastgesteld had "dat de feiten zelfs geen tuchtstraffen rechtvaardigen" zodat, als de gemeenteraad dan toch gemeend heeft hem te kunnen vervolgen, "zeker geen ’vier maal de zwaarste straf’ gerechtvaadigd is"; dat volgens hem "op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de straf in evenredigheid is met de feiten", omdat "nog nooit een agent werd ontslagen om niet tijdig een P.V. op te

stellen of om feiten die door het vast comité als niet tuchtrechtelijke inbreuken worden beschouwd, zonder andere elementen bij te brengen (...)", omdat in zijn geval de strafrechtelijke vervolging met betrekking tot twee inbreuken geseponeerd was en omdat het Comité P., hoewel het kennis had van het strafdossier, besloten heeft dat er geen tuchtfeiten aanwezig waren; dat hij vervolgens aan het tweede bestreden besluit "een zeer merkwaardige hersenkronkel" verwijt doordat, hoewel het Comité P. bij verzoeker geen tuchtinbreuken maar eerder een karakteriële ongeschiktheid had vastgesteld, de ministeriële beslissing aanvaardt dat het gemeente-bestuur, dat geen ordemaatregel wenste op te leggen, een maatregel met dezelfde gevolgen kan opleggen, maar dan bij wege van tuchtmaatregel en ook al zijn er geen tuchtinbreuken bewezen; dat volgens hem ook op dat vlak het redelijkheidsbeginsel geschonden is omdat de rede-lijke verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf "volkomen ontbreekt", inzonderheid nu voor elk tuchtfeit de zwaarste straf opgelegd is;

4.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij, de gemeente Boutersem, antwoordt dat uit het door de gemeenteraadsleden ingestelde onderzoek gebleken is dat de feiten voldoende bewezen zijn en dat de ernst van elk van de feiten in het bestreden gemeenteraadsbesluit besproken is;

4.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij, het Vlaamse Gewest, antwoordt dat het bestreden goed-keuringsbesluit uitdrukkelijk stelt dat "het belang van de dienst het niet toelaat dat (verzoeker) nog langer van het politiekorps van Boutersem deel zou uitmaken, temeer gelet op de grootte van het korps"; dat zij daaraan toevoegt dat de Raad van State slechts een marginale toetsing vermag uit te oefenen en dat bij het beoordelen van de strafmaat het belang van de dienst doorgewogen heeft omdat verzoeker binnen een kleine

dienst "een ware oorlogssituatie" heeft ontketend en aangewakkerd;

4.3.1. Overwegende dat, nu bij de bespreking van het derde middel vastgesteld is dat in de huidige stand van het geding de eerste verwerende partij de tuchtprocedure op 22 december 1997 wat de derde en vijfde tenlastelegging betreft heeft opgestart met miskenning van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, de marginale toetsing die de Raad van State vermag uit te oefenen op de vraag of de opgelegde straf in verhouding staat tot de ernst van de vastgestelde inbreuken beperkt kan worden tot de eerste en de tweede tuchtinbreuk; dat het dan de vraag is of de gemeenteraad verzoeker ambtshalve kon ontslaan wegens enerzijds het niet of het niet tijdig opstellen van een proces-verbaal en het geven van het nodige gevolg, in september 1995, aan feiten van exhibitionisme (tenlastelegging 1) en anderzijds het onaanvaardbaar optreden tegenover en het moedwillig tegenwerken van de politie van Bierbeek op 6 september 1996 (tenlastelegging 2);

4.3.2. Overwegende dat het verweer van de tweede verwerende partij, waar zij betoogt dat het belang van de dienst in elk geval de verwijdering van verzoeker uit de dienst rechtvaardigt, geenszins bijgevallen kan worden; dat immers, indien het juist is dat de zwaarte van de op te leggen tuchtstraf mede moet bekeken worden vanuit het belang van de dienst, d.w.z. dat de op te leggen tuchtstraf in verhouding moet staan tot de ernst waarmee de orde binnen de dienst verstoord is, zulks nog niet betekent dat, omgekeerd, de verstoorde orde binnen de dienst altijd reden kan zijn om een tuchtinbreuk, hoe licht ook, te bestraffen met een maatregel tot verwijdering uit de dienst; dat de tweede verwerende partij bijgevallen zou kunnen worden in de hypthese dat de gemeenteraad verzoeker zou gestraft hebben voor zijn algemeen gedrag, waarvan de concrete feiten dan de

illustratie zouden zijn geweest; dat evenwel de gemeenteraad het dossier niet op die wijze benaderd heeft aangezien hij elk der tenlasteleggingen, op zich, als een voldoende zwaarwichtig feit heeft gezien om verzoeker uit de dienst te verwijderen; dat het dus vraag is of elk van die tenlasteleggingen -hier nog enkel de eerste en de tweede- de straf van het ambtshalve ontslag rechtvaardigt;

4.3.3. Overwegende dat, in de huidige stand van het geding, vastgesteld wordt dat de verwerende partijen geen overtuigende gegevens overleggen om de zwaarte van de straf te rechtvaardigen; dat het door de procureur des Konings van Leuven geseponeerde strafdossier, waaruit de beide tenlasteleggingen gedistilleerd zijn, wel aantoont dat verzoeker fouten heeft begaan; dat de procureur des Konings die fouten "onverantwoord en totaal ongepast" heeft genoemd; dat, indien het in redelijkheid zeer goed denkbaar is dat dergelijke fouten tuchtrechtelijk bestraft worden -mits een duidelijke verantwoording zelfs met een zware tuchtstraf-, het daarentegen in redelijkheid ondenkbaar is dat voor die twee feiten alleen, laat staan voor elk van hen, de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege, een maximumstraf, wordt opgelegd; dat aldus bezien het zesde middel ernstig is;

5.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker onder meer verwijst naar "de schande die met een afzetting gepaard gaat" en naar het moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel dat daaruit ontstaat omdat "in de gemeente de niet te herstellen gedachte wordt gewekt dat er vuur is waar er rook hangt (...)";

5.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij daarop antwoordt dat het door verzoeker ingeroepen nadeel het gevolg is van zijn eigen handelen, dat niet

het bestuur maar wel verzoeker het nodig geacht heeft om ruchtbaarheid aan de zaak te geven en dat in ieder geval het nadeel zal hersteld worden door middel van het annulatiearrest; dat zij de Raad van State vraagt om desgevallend aan belangenafweging te doen omdat de terugkeer van verzoeker in het korps voor de gemeente een groter nadeel zou vormen dan het voordeel dat verzoeker kan hebben;

5.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij, met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State dat "de morele weerslag van de zwaarste tuchtsanctie zo belangrijk is dat het menselijkerwijze niet doenbaar wordt geacht de gewone annulatieprocedure af te wachten", ter zake geen opmerkingen formuleert;

5.3.1. Overwegende dat een tuchtmaatregel waarbij een ambtenaar definitief uit de dienst verwijderd wordt, wegens de graad van afkeuring die erin besloten ligt, aan die ambtenaar een moeilijk te herstellen moreel nadeel berokkent dat niet meer door een vernietiging alleen goedgemaakt kan worden; dat de verwerende partijen geen bijzondere gegevens aanreiken die voor dit geval een andere beoordeling rechtvaardigen;

5.3.2. Overwegende dat de Raad van State ook niet ingaat op de vraag van de eerste verwerende partij om aan belangenafweging te doen; dat immers, indien de Raad van State later tot de gegrondheid van het beroep besluit op grond van de hier ernstig bevonden middelen, het aan verzoeker verschuldigde rechtsherstel zijn definitieve reïntegratie in het politiekorps moet omvatten zodat in elk geval op dat ogenblik het door de verwerende partij aangevoerde belang zal moeten wijken voor het rechtsherstel waartoe het met gezag van gewijsde beklede vernietigingsarrest de gemeente zal verplichten; dat de eerste verwerende partij ook niet aantoont dat zij onherstelbare schade zal leiden indien zij

voorlopig, tot aan de vernietiging, het schorsingsarrest uitvoert; dat er dan ook geen reden is om aan verzoeker het voordeel dat artikel 17 van de Raad van State-wet toekent aan een belanghebbende die ernstige middelen aanvoert en die een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst te ontzeggen;

6. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden waaronder de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan bevelen;

7. Overwegende, wat betreft de vraag om voorlopige maatregelen te bevelen, dat verzoeker niet aantoont dat de eerste verwerende partij zich niet zal schikken naar het onderhavige schorsingsarrest en dat zij meer bepaald zal weigeren hem ten voorlopigen titel en in afwachting van het arrest over het annulatieberoep weder in dienst te nemen, desgevallend voorlopig in een functie waarin de aanwezigheid van verzoeker in de dienst wel degelijk kan verzoend worden met het belang van de dienst; dat derhalve de noodzaak niet blijkt om met het opleggen van voorlopige maatregelen de bevoegdheid van de eerste verwerende partij op het stuk van de tenuitvoerlegging van het onderhavige schorsingarrest te beperken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 maart 1998 van de gemeenteraad van Boutersem waarbij aan Johan RENDERS de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd en van het besluit van 29 mei 1998 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het gemeenteraadsbesluit wordt goedgekeurd.

Artikel 2.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari 1900 negenennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE, wnd. kamervoorzitter, staatsraad
W. GEURTS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **A. VANDENDRIESSCHE.**